

Balassagyarmat akar újra megyeszékhely lenni

Napirenden kívüli indítvány borzolta a Nógrád megyei közgyűlés legutóbbi ülésének hangulatát. A közgyűlés elnöke jelentette ezt be, s ahogyan ez már szokásává vált, mindjárt minősítette is a várható előterjesztést, az adott esetben stílus- és módszabbeli kifogásokat emelt. Az előterjesztés csupán ez után következett. Németh György, Balassagyarmat polgármestere öt percet kapott. Ismertette Balassagyarmat önkormányzatának határozatát, amelyben kezdeményezi a megyeszékhely viszszaelhelyezését Salgótarjánból Balassagyarmatra, mégpedig 1991. december 1-jei határidővel.

A polgármester utalt a kezdeményezés előzményeire, nevezetesen arra, hogy a történelmi megyeszékhely áthelyezését politikai és ideológiai okok indikálták, amelynek súlyos diszkriminációs következményei támadtak Balassagyarmat rovására. A balassagyarmatiak máig nosztalgiaival emlékeznek a régi időkre, s talán ez is egyik mozgató rugója a mostani kezdeményezésnek, a polgármester szerint azonban nem ez a fontos, hanem az, hogy Salgótarján a korábbi helytelen iparpolitikai döntések miatt válságövezeté vált. Államigazgatási vonatkozásában is a megye nyugati fele jelenleg előnyösebb helyzetben van. Ugyanez vonatkozik a foglalkoztatottsági helyzetre is. Nem rehabilitá-

cióról van tehát szó, hanem realitásokról - hangsúlyozta a balassagyarmati polgármester. Ha a kormány és a parlament a kezdeményezést magáévá teszi - nyugtatta meg a közgyűlést a polgármester - meg lehet kezdeni a megyeszékhely intézményeinek áthelyezését, egyelőre három helyiségben.

Ezen a ponton adott nyugtalan hangot a közgyűlés. Ingerült közbekiáltások zavarták meg a szónokot: „Talán Losonc!” „Esetleg Szirák, vagy Szűgy!” - amire a közgyűlés elnöke kénytelen volt megráznai a nem létező csengőt.

Németh György intervenniálása után ismét a közgyűlés elnöke ragadta magához a szót, s bár kezdetben kijelentette, nem áll módjában a közgyűlés véleményét képviselni, a kérdésben részletesen kifejtette álláspontját. És bár kezdetben kijelentette, a kérdésben törvény szerint a kormány és a Parlamenté a döntés joga, később viszont azt hangsúlyozta, hogy egyetlen illetékes az ügyben: valamennyi önkormányzat és persze a lakosság. Szerinte a javaslattevők azt sem mérlegelték, hogy a megyeszékhely áthelyezése milyen költséggel, haszonnal vagy kárral jár.

A közgyűlés meglehetősen tanácstalanul fogadta az elnök immár jó félórásra nyúlt egyszemélyes vitáját. Annál is inkább, mert az ügyről nem Balassagyarmat közgyűlése dönt, sem a kormány, se nem a Parlament. Arra egyedül

Nógrád megye lakossága illetékes.

LEGYEN DÍSZPOLGÁR, NE LEGYEN DÍSZPOLGÁR

A képviselő urak közül némelyek nyugtalanul tekintettek az órájukra, hiszen a közgyűlés előtt eredetileg - az „egyebet” is figyelembe véve - kilenc napirendi pont megvitatása állt. És máris eltelt majd egy óra, a munka pedig tapodtat sem haladt előre. Pedig a következő napirend látszólag egyszerű volt. Korill Ferenc előterjesztésében a Nógrád megyei közgyűlés által alapítandó díjakról és jutalmakról kellett dönten.

Sajnos a derűlátás alaptalannak bizonyult. A többi között arról vitatkoztak, legyen-e egyáltalán Nógrád megyének díszpolgára vagy sem, aztán arról, hogy legyen-e az oklevél mellé pénz, és azt bruttó, vagy nettó összegben jelöljék meg. Vitatkoztak arról, hogy bizonyos díjak odaítélésénél legyen-e kritérium a felső fokú iskolai végzettség, vagy sem, valamint a Perlitzi-díjat, amely eredetileg kifejezetten orvosi díj volt, megkaphatják-e egészségügyi és szociális „munkások”. Aztán arról vitáztak, ki adja ki a jutalmat - a közgyűlés-e, vagy kiadhatják-e bizottságok. Aztán meglehetősen keserves vita volt arról, hogy a díjakat hogyan nevezik. Egyhangú tetszést csak Szontágh Pál-díj kellett, mert annak feltételeibe minden és mindenki belefér.

Mire elérkezett az ebédidő, a rendes napirendből mindössze egyet sikerült lezárnia a közgyűlésnek. Azért teljesen érthető a honatya-képviselő későbbi kifakadása, mi szerint a közgyűlés önmagát obstruálja. Ugyanis a Nógrád megyei múzeumok működéséről, szervezeti rendjéről szóló előterjesztés vitája is meglehetősen elnyúlt. Volt felszólaló, aki megint az elnevezéseken lovagolt, minden múzeum - még a Palóc Múzeum - elé is odabiggyesztve - a Nógrádi címkét. De amikor valaki fennhangon elésorolta, hogy föstene az, hogy Nógrád megyei Pásztoi Helytörténeti Múzeum, a hangos nevetés némileg normális mederbe terelte a témát. Mármint az elnevezések témáját. Mert aztán vitatkoztak azon, legyen-e önálló Nógrád megyei - vagy Nógrádi - Képzőművészeti Galéria, s ha legyen - hol (mintha nem létezne egy pontosan erre a célra kiképzett kiállító terem a salgótarjáni történeti múzeum emeletén - a szerk.) A közgyűlést ismét a megye neves honatya-képviselője mozdítja ki belenyugvásából. Szerinte ugyanis Madách-kiállítás híján és úgy általában Balassagyarmat kulturális genocidium áldozata. Amit dr. Horváth István múzeumigazgató azzal cáfol, hogy aki Madách életművére kíváncsi, elzarándokolhat Csesztvére, s az idén újra megnyíló Palóc Múzeumban szintén jut majd hely a Trágédia írójának.

Csizmadia Géza